

Išėjimo knyga

Išėjimo knyga pasakoja apie Izraelio sūnų, kurie bėga nuo Egipto faraono ir eina į pažadėtąją žemę, kelionę. Istoriskai šie įvykiai datuojami apie 1250 metus prieš Kristų. Ta knyga aprašo ilgą užsibuvimą dykumoje ir įstatymo bei sandoros priėmimą Sinajaus kalne. Skaitydami Išėjimo knygą galime išgirsti, kaip Dievas rūpinasi savo tauta, veda ją kai ji maištauja, atgailauja ir kaip Dievas be paliovos atnaujina savo atleidimą ir ištikimybę. Galų gale, antras penkiaknygės tomas, kalba apie mūsų gyvenimą kaip išėjimą. Dievo Žodis neišsenkamas. Duodame jums keletą minčių, kaip suprasti tą knygą. Visko nepasakysiu, nes gali skaitydamas atrasti kitus dalykus.

Galime dalinti knygą į tris dalis:

1. Iš 1- 15 : tautos išvadavimas.
  2. Iš 19-18 : ilgas ėjimas per dykumą.
  3. Iš 19-40 : sandora Sinajaus kalne.
- Išėjimo tema Biblijoje

Tai tema, kuri driekiasi per visą šv. Raštą, per tai Dievas sako mums : gyvenimas yra nuolatinis ėjimas. Kai tik Izraelis apmąsto savo praeitį, jis svarsto apie išėjimą. Dievas kviečia žmones į kelionę, link nežinomų horizontų. Nuo Abraomo Biblija mums pristato einančius žmones. Kiekviena karta turi leisti į kelionę ir įdomu, kad pirmieji krikščionys save vadino „kelio sekėjais. „

Mums, krikščioniams, ta knyga įgauna dar gilesnę prasmę, nes Kristus taip pat išgyveno išėjimą. Tėvo Žodis išeina iš Tėvo prieglobsčio, kad taptų vienas iš mūsų. Jis praleido 33 metus tarp mūsų. Savo prisikėlimu ir įžengimu į dangų, jis įžengia į garbę. Mes prisimename ir sudabartiname šį Velykų išėjimą per kiekvienas mišias.

Einant paskui Kristų, mūsų gyvenimas turi būti „ pascha‘, tai reiškia perėjimą, išėjimą iš nuodėmės vergovės į Kristaus, naujo žmogaus, panašumą. Mums kiekviena diena yra išėjimas : toks mūsų kaip pakrikštytųjų pašaukimas.

- Mozė

Pagrindinis Išėjimo knygos veikėjas yra Mozė. Verta apmąstyti trumpai keletą jo gyvenimo etapų.

- ✓ Mozė – reiškia “ išgelbėtas nuo vandens“

Mozės išgyvenimai vaikystėje yra pamokomi mums visiems. Kiekvienas išgyvename panašias patirtis. Ką tik gimęs, jis tarsi pasmerktas miriop. Ar ta trapi būtybė, padėta pintinėje, nėra iškalbingas įvaizdis mūsų žmogiško gyvenimo? Kas tai per bitumas, kuriuo ištepta pintinė neskęsta? Dievo gailėstingumas, kuris mus gelbsti nuo vandens, tai yra nuo mirties.

- ✓ Mozė mokosi dykumoje

Mozė gyvendamas faraono rūmuose gavo geriausią savo laikų auklėjimą. Būdamas Egipto kilmingasis, jis visų gerbiamas, visi nusilenkia prieš jį, jam tarnauja. Mozė mano esąs labai svarbus. Bet šis – gražus gyvenimas, dėl nelaimingo atsitikimo (Mozė netyčia užmušė egiptietį) sužlunga. Jis viską praranda. Dabar jo realybė yra, kad jis tampa beturtis, priklausomas, nebeturi saugumo jausmo, jis atstumtas, nekenčiamas kaip ir jo broliai žydai.

Faraono prigrasintas, Mozė pabėga į dykumą, kur Dievas dirbo jo širdyje. Tai rekolekcijų laikas Mozei, kuriame Dievas ruošė jį naujai misijai. Bet pirmiausia užsimezgė draugystė tarp Mozės ir Dievo. Jis kalbasi su Dievu kaip draugas su draugu, dega troškimu - regėti Dievą veidas į veidą. Mozės patirtis yra ir mūsų patirtis.

Mūsų egoistiškas „ aš“ , kuris nori būti pats sau karalius (tai senasis žmogus), privalo mirti, kad vidinis žmogus, panašus į Jėzų galėtų gimti. Turime leisti Jėzui darbuotis mūsų širdyse, kad jose kurtų meilės ir nuolankumo karalystę.

- ✓ Degantis krūmas

Mozės dykumos rekolekcijose , gražiausias išgyvenimas, yra Dievo sutikimas degančiame krūme. Dievas apsireiškia jam kaip ugnis, kuri nesudegina, bet traukia ir pakeri. Stebina, kad Dievo ugnis nusileidžia į krūmą. Reikia tai paaiškinti.

Pradžios knygoje 3 skyriuje 18 eilutėje parašyta ,kad po Adomo nuodėmės , želdins tik krūmus ir erškėčius. Taip krūmas primena žmonijos nuodėmę ir vargingumą. Tačiau Dievas apsireikšdamas krūme parodo mums savo gailingumą, kuris perkeičia gyvenimą. Dievas nesunaikina mūsų gyvenimo , bet daro jį, tiek kiek mes leidžiame, gražų. Jis nėra konkurentas mūsų laimei, Dievas nori uždegti mūsų vargas širdis savo džiaugsmu ir gailingumu.

Dievas aplanko mūsų vargingumą ir nelaimės, Jis atsiskleidžia ir pasirodo jose.

Štai ką patiria Mozė ir tauta, kai Dievas juos išvadavo iš Egipto. Mes patiriame tą patį , kai ištikimai einame paskui Jėzų.

- 10 rykščių (Iš 7-11)

Išėjimo knygoje skaitome apie ilgą kovą prieš netikrą dievą – faraoną. Faraonas įsitikinęs , kad jis yra dievas , nes valdo žmones, savo ginklų jėga, per prievartą daro juos vergais. Savo autoritetą palaiko žmonėse augindamas baimę. Argi jis nėra laikomas dievu, kai jam stato didžiules piramides ? Taip , jis yra baisus, netikras dievas. Taigi, koks tada tikras Dievo veidas ? Dievas – Jahvė yra beginklų, vargingų žmonių Dievas, kuris mato savo tautos vargą ir išvaduoja ją. Marija savo giesmėje giedos : „ galiūnus pašalina iš sostų ir išaukština nuolankiuosius.

- ✓ Pasakojimą apie rykštes skaitykime – dvasinės kovos perspektyvoje. Išėjimo knyga aprašo tą kovą , kaip tų laikų karą. Kaip elgiasi karo vadas kai nori nugalėti savo priešus? Apsupa priešų tvirtovę ir užkemša šaltinius. Jei nepasiduoda jie , tai gąsdina triukšmingai grojant pučiamaisiais instrumentais. Jei dar nepasiduoda, tai sukvečia viso krašto kareivius parodydamas savo galybę : sunaikindamas priešų bandas, pildamas verdantį vandenį ant jų, mėtydamas į miestą akmenis. Jei priešai pasiduoda , tai gerai, o jei ne, tuomet suima ir užmuša jų vadus.
- ✓ Būtent taip elgėsi Dievas su egiptiečiais : atima vandenį, paversdamas Nilo vandenį krauju. Bet faraonas nepaleido izraelitų. Tada Dievas atsiuntė varlių, kurios gąsdino egiptiečius savo karkimu lyg „ pučiamieji instrumentai“ . Toliau sekė kenkėjų , vabzdžių puolimas . Faraonas vis tiek atsisakė paleisti izraelitus. Egipto kraštą nusiaubė kruša, užpuolė žiogai, ėmė dvėsti galvijai. Tačiau izraelitai liko ir toliau vergovėje. Tada buvo išžudyti egiptiečių pirmagimiai.

Dabar paieškome skirtumų tarp karo vado ir kariuomenių Dievo. Karo vadas norėdamas sutriuškinti savo priešą užklumpa jį netikėtai ir stengiasi jį sunaikinti. Dievas praneša faraonui 10 kartų. Taigi faraonas turi galimybę 10 kartų svarstyti ir apsigalvoti.

- ✓ Velykų vakarienė (Iš 12)

Tai – išvadavimo vakarienė. Simboliai : durų staktų patepimas krauju tai išvadavimas iš mirties. Vakarienos valgymas priminimas iš kartos į kartą , kad tauta keliauja į laisvę ir gyvenimą.

- Tauta dykumoje

- ✓ Dievas parodo kelią. Kelias , į pažadėtąją žemę, ne žmonių sugalvotas, bet yra gaunamas iš Dievo. Mes dažnai galvojame, kad esame protingesni už Dievą. Patys geriau žinome, koks mums kelias yra geresnis. Mes nuolat planuojame savo ateitį, karjerą. Tai gerai, bet šiame planavime turime praleisti Kristų į priekį, augti nuolankume, sekant Juo ir einant Jo pėdomis.
- ✓ Perėjimas per jūrą. Šv. Rašte skaitome , kaip izraelitai bėgdami nuo egiptiečių atsiduria prie jūros, kuri užkerta jiems kelią. Jiems už nugaros stovi faraono armija. Atrodo, kad nebėra išeities. Juk mes patiriame irgi dažnai panašias situacijas ? Nebematome išeities, tikėjimas vos vos rusena. Ir staiga Viešpats atveria naują kelią . Koks netikėtas džiaugsmas!
- ✓ Dykumoje. Nurimus džiaugsmo šauksmas, po kaitinančia saule, prasideda maištas. Kokios nepastovios mūsų širdys ! Pripažinkime, kad greitai užmirštame Dievo mums padarytus stebuklingus darbus. Galime sakyti, kad sergame savotiška „ Alzheimerio „ liga. Pastoviai panikuojame, kad Dievas pamiršo mus.
- ✓ Praėjus trims dienoms po stebuklingo Dievo išgelbėjimo, tauta ateina prie Maros , kur yra sūraus vandens telkinys. Bet izraelitai negali jo gerti. Tuomet kyla siaubą keliantis klausimas dykumoje : „Ką gi gersime ? „ Tauta pradeda abejoti , nes mažas tikėjimas Dievu. Dėl šios priežasties įsiskverbia kartėlis ir maištas į širdį. Dievas išvadavo tautą iš Egipto vergovės, bet ši nešiojasi savo širdyje nuodėmės kartumą. Taigi , tautai kelias yra dar ilgas. Tai širdies

ištyrinimo kelias. Dykuma , tai vidinio išlaisvinimo kelias. Dievas juos gydė ir jų vandenys tapo geriami. „ Aš esu tavo gydantis Dievas „ (Iš 15,26).

Dievas veda juos toliau, iš Maros į Elimą. (Iš 15, 27).Ši kelio atkarpa , nuo Maros iki Elimo, yra tautos santrauka – kelionės iki Pažadėtosios žemės. Elimas yra Oazė dykumoje. Per tai , Dievas rodo mums, kad vien tik pasitikėjimas Juo veda į gyvenimą. Viešpats veda mus į gyvenimą pilnatvę, bet šis kelias eina per dykumą.

- Sandora.

Tauta, dykumoje, išmoksta Dievą ir vienas kitą pažinti. Tarp Dievo ir tautos užsimezga draugystės santykis, jie, kaip sužadėtiniai prieš santuoką , draugauja su Dievu. Santuoka įvyks prie Sinajaus kalno. Ši Sandora nėra verslo sutartis , bet santuokinės meilės ryšio sutartis.

Dievas pasiperša nuolankiai savo sužadėtinei . Jis pakviečia ir pasiūlo sandorą. Kantriai laukia atsakymo. Žydų įstatymas ir 10 Dievo įsakymų nėra religinė prievolė , sunkiai panešama našta. Tai atsakas į mylinčio Dievo pasiūlymą.

Dievo įsakymai yra kelio rodyklės, kurios veda į kelionės tikslą – Gyvenimą. Dar nubrėžia įsakymai rojus ribas. Už tų ribų tykoja mūsų mirtis, tarsi liūtas savo grobio. Už rojus teritorijos ribų yra nuodėmė, kuri visada yra pavojaus zona. 10 Gyvenimo žodžių padeda mums nepasimesti pasaulio siūlomuose patyrimuose , kurie beje yra pavojingi.

Biblija yra mums kaip navigatorius , kuris kalba apie debesį (dieną) ir ugnies stulpą (naktį). Paaiškina ir parodo kelią iš dangaus.

- Susitikimo palapinė

Išėjimo knygoje randame išsamų pasakojimą, kaip pastatyti Dievo apsireiškimui palapinę. Jos prasmė labai gili. Pradžios knygoje , Dievas pastato kūrinių katedrą , kad žmonija joje gyventų ir šlovintų Dievą.

Išėjimo knygoje, tauta pastato Dievo buveinę tarp žmonių. Ta šventa vieta yra , kaip sutraukta kūrinių.

Vėliau , Biblijoje, šventyklos tema taps labai svarbi šventosios tautos istorijoje. Po šventyklos sunaikinimo, pranašai gilino šią temą. Su Jėzumi pasiekia ši tema giliausią prasmę. Jis rodo mums, kad tikroji šventykla, kurioje Dievas gyvena yra žmogaus širdis, kurioje garbiname Dievą tiesa ir dvasia. Šv. Paulius rašo : „ Ar jūs nežinote, kad jūs – Dievo šventykla? „ Oho , kokia revoliucija. Dievas gyvena mano širdyje. Tai jau šventųjų patirtis.

Šv. Kotryna Senietė kalba apie vidinę celę (celė yra vienuolių kambarys), kurioje mes privalome gyventi.

Šv. Makarijus sakė : „ Dievas sukūrė dangų ir žemę žmogui. Taip pat sukūrė žmogų – jo sielą ir kūną, kad jis buveinę , kad apsigyventų jame ir pailsėtų kaip gerai sutvarkytuose namuose.